

אָנוּן פֿתַּחַיִן. אין שום פתח ופתח למעלה ואין שום ממונה למעלה שלא פותח אלו הפתחים לקבל את בירורי רפ"ח ניצוצין שבאותו מאכל שהיו למטה בקליפות ו**וּמְכַרְוֵי וְאָמְרֵי בְּכָל אָנוּן רְקִיעֵינּוּ,** ומכריזים ואומרים בכל אותם הרקיעים **דָּא אִיהוּ דוֹרוּנָא דְּמַלְכָּא דְּשִׁדְר פְּלוּנֵי,** זה הוא דורון של המלך ששלח איש פלוני כי ע"י ברכתו פעל והעלה רפ"ח ניצוצין קדושים שהם חלק אלוה ממעל ונעשה מהם מוחין לז"א **דָּא הוּא דוֹרוּנָא** [סב] **בְּקִיּוּמָא בְּדָקָא יָאוּת.** זה הוא דורון בקיום מושלם כראוי.

האמן הוא סוד יחוד זו"ן

וּמֵאֵן אִיהוּ ושואל, ומתי הברכה היא בשלמות כראוי, **בְּרָכָה דְּאֲתִיבוּ עָלֶיהָ אָמֵן** ומתרגן, ברכה שענו עליה אמן, כי גדול העונה אמן יותר מן המברך ותיבת אמן חותם וקיום הברכה, כי באמן יש את היחוד הגדול. **דְּכָל בְּרָכָה דְּאֲתִיבוּ עָלֶיהָ אָמֵן,** דָּא אִיהוּ בְּקִיּוּמָא בְּדָקָא יָאוּת שכל ברכה שענו עליה אמן זו היא ברכה שמתקיימת בשלימות כראוי להיות כי אמן הוא חותם וקיום הברכה. **וְכִיּוֹן** [סג] **דְּהֵאֵי בְּרָכְתָּא סְלִקָּא,** וכיון שזו הברכה עולה למעלה במטרה להביא את השפע העיקרי, **כָּל דְּרָגִין דְּלַעֲיִלָּא בְּלָהוּ וְמִינֵין לְגַבֵּי הַהוּא נְהוּרָא דְּלָא נְהִיר,** כל המדרגות והפרצופים של

אור הרשב"י

[סג] **וכיון דהאי ברכתא סלקא** ובכה עניית אמן. כל דרגין דלז"א ודזעיר כולם מוכנים להאיר לרחל בחינתה שבאחורי זעיר שאז היא נהורא דלא נהיר משא"כ בהיותה פנים בפנים עם בעלה שאז היא מאירה:

[סג] **בקיומא דלקא יאות.** היינו מפני שסוד אמן כולו מיוסד על הקו האמצעי ובפרט על בחי' יסודות דלז"א וזעיר הנק' ברית קיימא קיו"ס גי' יוס"ף וזו בחי' מעולה מאד משל הברכה וכמו שיבואר:

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

מעלה כולם מזומנים אל אותו האור של המלכות שאינה מאירה מעצמה **בְּגִין**
לְאַנְהָרָא לְגַבְהָהּ. בכדי להאיר אליה כי אין לה אור מעצמה [טז] **וְכָל שְׁכֵן**
אֵי הִיא בְּרַכְתָּא דְּסַגְיָאִין מְבָרְכֵן לָהּ וּמַעֲטָרִין לָהּ
בְּעֵטְרִין קְדִישֵׁין בְּרִזָּא דְאַמֵּן. וכל שכן אם היא ברכה שרבים ברכו אותה
 ומעטרים אותה בעטרות קדושות בסוד עניית אמן, כי יש לה כח גדול לגרום יחוד עליון,
 אמ"ן גימ' צ"א כמספר הוי"ה אדנ"י שמתייחדים ע"י עניית אמן ונמשכים מיחוד זה מוחין
 ועטרות לזו"ן **אָמֵן הוּא רְזָא דְקִשְׁרֵי דְכָל יְהוּדָא**, אמן הוא סוד
 הקשרים של כל היחודים דפרצופי זו"ן [סה] **וּקְדוּשָׁה בְּרִזָּא דְמֵאֲרִיָּהּ**. ואז
 מקבלת המלכות קדושה גדולה מאבא עילאה בסוד האדון שהוא קוב"ה [סז] **וּמַעֲטָר**

אור הרשב"י

גילוי עטרת אבא ומ' הוא ביסוד. ון' שבאותו הכל וידוע
 שהן ג' בחי' של משה שם הכל כנו' עס. וע"ז דרו"ל
 איש אמונות רב ברכות על מרע"ה ופשוטו של מקרא
 כי מי שעונה אמן הוא רב וגדול בצרכות שגדול העונה
 אמן וכו' וז"ל רזא דקשרין שהם ג' המקומות שבהם
 קשורה רחל עם זעיר. ואמר לכל ייחודא מפני שבכאן
 הוא כל הייחוד שיש ביניהם. וגם שדוקא בג' מקומות
 מתייחדים שני השמות והיינו כל ייחודא:

[סה] **ואמר וקדושה דמאריה**. ירמוז גם לאור אבא
 המאיר בה. בין הארת כל העטרה שמהחזה ולמטה ובין
 ההבל היוצא מהיסוד שסתמו של אבא יש בו הקדושה:
 [סז] **ומעטר לה היא ברכתא וכו'** ה"ס הארת עטרת
 אימא המסתחיימת בחזה ומשפעת אור ברחל כנו' בסה"כ.
 ונמלאת למד שבהלטרף אמן לברכה ישנם לג' ייחודי יב"ק
 יחוד בקו האמנעי. ברכה כפשוטה. קדושה מלד אבא
 ולעומת כן אמר ברזא דמאריה. שכל בחי' אמן הן בסוד
 היסוד:

[סז] **וכ"ף אי היא ברכתא דסגיאן וכו'**. שאז
 הוי דבר שבקדושה ויש לה סגולה פרטית ומעולה
 מהארות אבא דליהו י'. ונאה לדרוש כי ביסוד דאבא
 המברית בקו האמנעי יש ע"ב וכסהם עשרה זוכים
 להארת כל היסוד שמאיר ברחל והיא מן החזה ולמטה
 בסוד ור"ו ה"א ועס ע"ב ג' אמ"ן. וזה לדרש ולא
 לכוונה. כי עיקר כוונת אמן קיבלנו ממרן האר"י זלה"ה
 והוא מ"ש אמן ה' רזא דקשרין וכו' ואניע בקינור דברי
 סה"כ. דע כי עיקר ייחוד זו"ן הוא באמנעס כי כנפיהם
 ופניהם פרודות. והנה רחל מקומה מהחזה ולמטה
 וקשורה בג' מקומות בזעיר דהיינו בת"ת וביסוד שבהם
 שורש תורה ודעתה. ועוד יש בחי' הכל היוצא מפי
 האמה דזעיר ומשל אבא שמגיע עד עס. והכל זה לבנין
 וחיזוק גופה. וגם לריך שתדע מ"ש בתקוניים שיש הוי"ה
 בחסד ולאדנ"י בגבורה ופניהם בת"ת. וכן יש שני השמות
 בנ"ה ופניהם ביסוד ואמנם יש בחי' פרטית לג' אותיות
 אמן שהם א' בחזה מקום סיוס יסוד אימא. ותחלת

לְהִיָּא בְּרִכְתָּא בְּעֵטְרִין עֲלָאִין פְּדִקָּא יָאוֹת וקוב"ה מעטר את
השכינה בברכות ועטרות עליונות כמו שצריך בשבילה.

הקב"ה מכבד ושמה באותם שמברכים אותו

וְקוֹדֶשָׁא [סז] בְּרִיךְ הוּא אֲתֵרְעֵי בְּהוּ, בְּאֲנוּן דְּמְבָרְכִין
לֵיהּ, והקב"ה מרוצה ושמה בהם, באותם שמברכים אותו [סח]

וְתִיאֻבְתִּיהּ בְּבְרִכְתָּא דְּלִתְתָּא, ותאותו וחשקו בברכות של התחתונים

כי ע"י הברכה ממשיכים שפע והארה למלכות דִּהְהִיא בְּרִכְתָּא סְלָקָא, [סט]

וְאֲנְהִיר בּוֹעִינָא דְּלָא נְהִיר, כי זו הברכה עולה למעלה ומאירה את הנר

שאִינוּ מֵאִיר מֵעֲצֵמוּ שְׁהִיא הַמַּלְכוּת [ע] וְאֲתִקִּיף לָהּ בְּתוֹקְפָא תְּקִיפָא,

לְסִלְקָא לְעִילָא. ומחזק אותה בתוקף חזק לעלות למעלה ליחוד ע"י ז"א [עא]

אור הרשב"י

[ע] וְאֲתִקִּיף לָהּ בְּתוֹקְפָא וכו' הוא שמייחד אותה עם
חג"ת שיש בהם ג' אותיות יה"ץ והיא ה' וכשמעלים אותה
בעלותם יש לה כח גדול. א"כ ירמוז אל ג' שמות מ"ב
שעולים קכ"ץ כמספר שם אלג"י בריבוע שכל כוונת
הברכות והעליות היא לתיקון רחל. ואמר תוקפא תקיפא.
לרמוז אל ג' שמות מ"ב ששם ג' ידות בחי' גבורה וכן וגם
שעיקר מ"ב הוא כ"ח דהיינו מילוי המילוי דהוי"ה:

[עא] וְעַל רִזָּא דֵּא כְּתִיב וכו' לפי הדרך הא' שכתבתי
מייחור שם הוי"ה רמוז שפיר מכבדי כי כב"ד גי' הוי"ה.
וגם לפי הדרך הב' יכון רמז המספר. כי שמות של מ"ב
האמורים הם משם הוי"ה. וגם לשון מכבדי רמז לזכרה כי
לשון ברכה היינו ריבוי ותוספת. וכן מכבדי מלשון באין
מעיינות נכבדי מים:

[סז] וְקִב"ה אֲתֵרְעֵי וכו' ר"ל ששם נקראים בע"ס
עושים לנונו של מקום כיון שהשפע האמיתי המושפע
בברכות הוא מפנימיות יסוד אבא. הלא נודע שאבא מושרש
בלשון עליון נו"ך חסד והיינו אֲתֵרְעֵי זהו:

[סח] וְתִיאֻבְתִּיהּ בְּבְרִכְתָּא דְּלִתְתָּא. פי' עיקר חשקו
להטיב לרחל וכדמפרש ואומר דהיא ברכתא סלקא וכו'
וכמו שיתבאר דבפירוש אמתר כס"ב ז"ל זו היא כוונת
הברכות והוא להעלות המלכות אל הבינה ע"י חג"ת וכו'
וכמו שיתבאר יותר בפרטות מלות ברוך אתה ה' דבסמוך:
והענין שבהעלות חג"ת אל הבינה מתעלה עמהן מלכות
שהיא דבוקה בת"ת:

[סט] וְזִ"ש אֲנְהִיר בּוֹעִינָא דְּלָא נְהִיר. שה"ס כתר
רחל הדבוקה תמיד באחורי ת"ת כמובא בסוד המשכת
הלוכל כנגד הלב:

וְעַל רָזָא דָּא כְּתִיב וְעַל סוּד זֶה כְּתוּב, (שמואל א ב) כִּי מִכְבְּדֵי אֲכַבֵּד, אֵלֶיךָ אֲנֹנִי דְמִבְרָכִין לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

דהיינו שהקב"ה מכבד את אלו שמברכים לו להקב"ה שמודים לו בטובו ובחסדו הגדול עלינו
 [עב] וּבְזֵי יִקְלוּ, אֵלֶיךָ אֲנֹנִי דְלֵא מְבָרְכִין לֵיהּ לְקוּדְשָׁא
 בְרִיךְ הוּא, וּמְנַעִין [עג] בְּרַכְתָּא מְפומייהוּ היינו אלו אותם שלא

מברכים לו להקב"ה ומונעים הברכות מפיהם כי מראים שאינם מודים שהנאתם באה

מחקב"ה [עד].♦

אור הרשב"י

לכן תחלה צריך לכוין להוריד שפע עליון ע"י ברוך שהוא היסוד דאבא, אל אתה שהוא החסד, ואח"כ אל הו"ה שהוא הת"ת, ואח"כ אל אלהינו שהוא הגבורה, וע"י זה השפע יכולים לעלות אל הבינה, ואז בעלותם שם נקראת הבינה מלך העולם, ואז לוקחים שפע האמיתי הראוי להם, וזהו אשר הוא בבינה, קדשנו בת"ת, במצותיו הם נו"ה, וצונו יסוד, ושארית תשלום הברכה כמו על נטילת ידים, או בורא פרי העץ וכיוצא, הכל הוא במלכות.

עוד דע, כי כוונת ברכות הנהנין והמצות הם כולם להמשיך שפע מלמעלה למטה, הו"ן מן ח"י ברכות שבתפלת העמידה שהם כדי להעלות המלכות ממטה למעלה כנזכר זה באר היטב בפ' עקב ברע"מ, ועיי"ש.

ודע, כי כל ברוך הוא ביסוד. וצריך לכוין במלת ברוך שהיא ביסוד העליון של אבא הנקרא שביל, ותכוין להמשיך בו שפע ולחברו עם היסוד דאימא הנקרא נתיב. והנה

[עז] וּבְזֵי יִקְלוּ אֲנֹנִי אֵלֶיךָ וכו'. שאין לפ' ציון זה כמשמעו שמצוה בדכדי חרופין או כמו כי דבר ה' צוה. לא"כ לא היה סג"ל צמ"ש יקלו מעצמם אלא פירוש על העושים ענין שממנו יומשך לך ציון לגבי מעלה. והוא שאין נותנים שבת לה' על הנחתם. כאלו לא יאמינו בטובו ית'. [עג] בְּרַכְתָּא מְפומייהו ילצה שאין ספ' מדבר במי שאינו יודע לזכך או שקוּחַ לפעמים. אלא כמוע הברכה מפיו:

[עד] עתה נביא הקדמה להבין מעט מה שיבאר לנו הזוהר לקמן בענין ההבדל בין ברכות המצוות וברכות הנהנין לח"י ברכות שבתפילת העמידה, נקדים מש"כ האריז"ל בריש שעה"כ בקיצור: כוונת ברכת הנהנין והמצות, במלת ברוך תכוין אל ההוא שביל דקיק (פ"י יסוד דאבא) המחבר חכמה עם בינה ועל ידו אנו מורידים שפע אל ז"א כדי שיוכל לעלות למעלה, כי שני מיני שפע הם, כי תחלה זו"ן מקבלים שפע שיהיו ראויים ומוכנים לעלות אל הבינה, ואחר שכבר עלו, אז הם מקבלים שפע האמיתי הנאות להם.